

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 7 czerwca 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych – Rozporządzenie (WE) nr 110/2008 – Artykuł 16 lit. a)–c) – Załącznik III – Zarejestrowane oznaczenie geograficzne „Scotch Whisky” – Whisky produkowana w Niemczech i sprzedawana pod nazwą „Glen Buchenbach”

W sprawie C-44/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landgericht Hamburg (sąd okręgowy w Hamburgu, Niemcy) postanowieniem z dnia 19 stycznia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 stycznia 2017 r., w postępowaniu:

Scotch Whisky Association

przeciwko

Michaelowi Klotzowi,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: J.L. da Cruz Vilaça, prezes izby, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger (sprawozdawca) i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Scotch Whisky Association przez K.H. Reuer i W. Baars, Rechtsanwältinnen,
- w imieniu M. Klotza przez S.J. Mühlbergera, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu greckiego przez G. Kanellopoulosa, E. Leftheriotou, M. Tassopoulou i E. Chroni, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa i S. Horrenbergera oraz E. de Moustier, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Varrone, avvocato dello Stato,
- w imieniu rządu niderlandzkiego przez M. Bulterman i C.S. Schillemans, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez B. Eggers oraz D. Bianchiego i I. Naglisa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2018 r.,

wydaje niniejszy

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 16 lit. a)–c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. 2008, L 39, s. 16).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Scotch Whisky Association a internetowym sprzedawcą whisky Michaelem Klotzem w przedmiocie powództwa o zaniechanie wprowadzania do obrotu przez tego ostatniego produkowanej w Niemczech whisky o nazwie „Glen Buchenbach”.

Ramy prawne

- 3 Motyw 2 rozporządzenia nr 110/2008 przewiduje:

„Sektor napojów spirytusowych ma istotne znaczenie dla konsumentów, producentów oraz sektora rolniczego [Unii Europejskiej]. Środki mające zastosowanie do sektora napojów spirytusowych powinny przyczyniać się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, zapobiegania oszukańczym praktykom oraz osiągnięcia przejrzystości rynku i uczciwej konkurencji [...]”.

- 4 Motyw 4 tego rozporządzenia brzmi:

„W celu zapewnienia bardziej systematycznego podejścia do prawodawstwa regulującego kwestie napojów spirytusowych niniejsze rozporządzenie powinno wskazywać jasno określone kryteria dotyczące wytwarzania, opisu, prezentowania i etykietowania napojów spirytusowych, jak również ochrony oznaczeń geograficznych”.

- 5 Motyw 14 wspomnianego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Zważywszy, że rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych [(Dz.U. 2006, L 93, s. 12), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L 363, s. 1)] nie ma zastosowania do napojów spirytusowych, niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać przepisy dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych. W przypadku gdy daną jakość, renomę czy inne cechy napoju spirytusowego przypisuje się zasadniczo jego pochodzeniu geograficznemu, należy zarejestrować oznaczenia geograficzne wskazujące na pochodzenie napojów spirytusowych z określonego terytorium danego kraju lub regionu czy miejsca na danym terytorium”.

- 6 Artykuł 16 rozporządzenia nr 110/2008, zatytułowany „Ochrona oznaczeń geograficznych”, przewiduje:
- „[...] [O]znaczenia geograficzne zamieszczone w załączniku III są chronione przed:
- a) bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem w celach handlowych w odniesieniu do wyrobów nieobjętych rejestracją – w zakresie, w jakim są one porównywalne z napojem spirytusowym zarejestrowanym pod danym oznaczeniem geograficznym lub w zakresie, w jakim takie stosowanie pozwala na czerpanie korzyści z renomy zarejestrowanego oznaczenia geograficznego;
 - b) niewłaściwym wykorzystaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli wskazane jest prawdziwe pochodzenie wyrobu lub jeśli oznaczenie geograficzne zostało przetłumaczone lub jeśli towarzyszy mu określenie takie jak »podobny«, »typu«, »w stylu«, »wyprodukowany«, »o smaku«, czy inne podobne określenie;
 - c) nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd określeniem miejsca pochodzenia lub wytwarzania, właściwości lub podstawowych cech produktu w opisie, prezentacji lub etykietowaniu wyrobu, które mogłyby stworzyć fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;
 - d) wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd co do rzeczywistego pochodzenia wyrobu”.
- 7 W załączniku III do rozporządzenia nr 110/2008, zatytułowanym „Oznaczenia geograficzne”, wskazano, że oznaczenie „Scotch Whisky” zostało zarejestrowane jako oznaczenie geograficzne należące do kategorii produktów nr 2, a mianowicie do kategorii „Whisky/Whiskey”, którego krajem pochodzenia jest Zjednoczone Królestwo (Szkocja).

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 8 Scotch Whisky Association jest utworzoną zgodnie z prawem szkockim organizacją, której celem jest w szczególności ochrona handlu szkocką whisky zarówno w Szkocji, jak i za granicą.
- 9 Michael Klotz wprowadza do obrotu za pośrednictwem strony internetowej whisky o nazwie „Glen Buchenbach”, która jest produkowana przez gorzelnię Waldhorn znajdującą się w Berglen w dolinie Buchenbach w Szwabii (Niemcy).
- 10 Etykieta umieszczona na butelkach wspomnianej whisky zawiera, oprócz stylizowanej grafiki przedstawiającej róg myśliwski (*Waldhorn* w języku niemieckim), następujące informacje: „*Waldhornbrennerei*” (gorzelnia Waldhorn), „Glen Buchenbach”, „*Swabian Single Malt Whisky*” (szwabska whisky single malt), „500 ml”, „40% vol”, „*Deutsches Erzeugnis*” (wyrób niemiecki) i „*Hergestellt in den Berglen*” (wyprodukowano w Berglen).
- 11 Scotch Whisky Association wniosła do Landgericht Hamburg (sądu okręgowego w Hamburgu, Niemcy) powództwo o zaniechanie w szczególności sprzedaży tej whisky, niebędącej scotch whisky, pod nazwą „Glen Buchenbach” ze względu na to, że stosowanie tego oznaczenia jest sprzeczne w szczególności z art. 16 lit. a)–c), rozporządzenia nr 110/2008, który chroni oznaczenia geograficzne zarejestrowane w załączniku III do tego rozporządzenia, wśród których figuruje „Scotch Whisky”.
- 12 Zdaniem Scotch Whisky Association przepisy te przewidują, że oznaczenie geograficzne zarejestrowane dla napoju alkoholowego jest chronione nie tylko przed stosowaniem takiego oznaczenia, lecz również przed zamieszczaniem jakichkolwiek wzmianek sugerujących pochodzenie geograficzne tego oznaczenia. Tymczasem nazwa „Glen”, z powodu jej bardzo rozpowszechnionego stosowania w Szkocji w miejsce słowa „*valley*”, a w szczególności jako elementu znaku handlowego w nazwach

szkockich whisky, budzi w świadomości docelowego kręgu odbiorców skojarzenie ze Szkocją i Scotch Whisky niezależnie od zamieszczenia na etykiecie innych wzmianek, które wskazują na niemieckie pochodzenie rozpatrywanego wyrobu. Michael Klotz wnosi o oddalenie powództwa.

- 13 Landgericht Hamburg (sąd okręgowy w Hamburgu) wskazuje, że uwzględnienie tego powództwa zależy od wykładni, jaką należy nadać art. 16 lit. a)–c) rozporządzenia nr 110/2008. Sąd ten postanowił zatem zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy do »pośredniego wykorzystania w celach handlowych w odniesieniu do [napojów spirytusowych]«, o którym mowa w art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008, konieczne jest, by zarejestrowane oznaczenie geograficzne było wykorzystywane w identycznej lub w fonetycznie lub wizualnie podobnej formie, czy też wystarczy, że sporny element znaku budzi w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub z obszarem geograficznym?

W razie uznania drugiej możliwości: czy przy ocenie tego, czy ma miejsce »pośrednie wykorzystanie w celach handlowych«, ma również znaczenie, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element oznaczenia, czy też ten kontekst nie może wyłączać pośredniego wykorzystania w celach handlowych zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, nawet jeśli spornemu elementowi oznaczenia towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?

- 2) Czy do »przywołania« zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, o którym mowa w art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, konieczne jest, aby istniało fonetyczne lub wizualne podobieństwo między zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym i spornym elementem oznaczenia, czy też wystarczy, że sporny element oznaczenia budzi w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub obszarem geograficznym?

W razie uznania drugiej możliwości: czy przy ocenie tego, czy ma miejsce »przywołanie«, ma również znaczenie, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element znaku, czy też ten kontekst nie może wyłączać bezprawnego przywołania za pośrednictwem spornego elementu znaku, nawet jeśli spornemu elementowi znaku towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?

- 3) Czy przy ocenie, czy występuje »nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie«, o którym mowa w art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008, ma znaczenie to, w jakim kontekście jest umieszczony sporny element znaku, czy też ten kontekst nie może przeciwdziałać wprowadzającemu w błąd określeniu, nawet jeśli spornemu elementowi znaku towarzyszy informacja o prawdziwym pochodzeniu wyrobu?».

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

- 14 Po przedstawieniu opinii przez rzecznika generalnego Scotch Whisky Association wniosła pismem z dnia 15 marca 2018 r. o zarządzenie, na podstawie art. 83 regulaminu postępowania przed Trybunałem, otwarcia na nowo ustnego etapu postępowania.
- 15 W uzasadnieniu tego wniosku Scotch Whisky Association twierdzi zasadniczo, że wywód przeprowadzony przez rzecznika generalnego w pkt 66–68 oraz w pkt 107 i 108 opinii został oparty na niepełnym i nieprawidłowym przedstawieniu w postanowieniu odsyłającym okoliczności faktycznych, w związku z czym wywód ten jest błędny. Scotch Whisky Association pragnęłaby móc ustosunkować się do tego wyводу na rozprawie, jak również przy tej samej okazji poprawić i uzupełnić to przedstawienie okoliczności faktycznych.

- 16 W tym względzie należy przypomnieć, że, stosownie do art. 83 swego regulaminu postępowania, Trybunał może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub jeśli po zamknięciu ustnego etapu postępowania strona przedstawiła nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału, lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami lub podmiotami określonymi w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 17 Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszym przypadku. Po wysłuchaniu rzecznika generalnego Trybunał uznaje bowiem, że posiada wystarczającą wiedzę, by wydać rozstrzygnięcie w sprawie, oraz że podstawą tego rozstrzygnięcia nie będą argumenty, które nie byłyby przedmiotem dyskusji pomiędzy tymi stronami lub podmiotami.
- 18 Ponadto nie podniesiono, by jedna ze stron w postępowaniu głównym lub jeden z tych podmiotów przedstawili po zamknięciu ustnego etapu niniejszego postępowania nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału.
- 19 W konsekwencji należy oddalić wniosek Scotch Whisky Association o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

- 20 W ramach niniejszej sprawy obie strony postępowania głównego wyraziły zastrzeżenia zarówno co do sformułowania, jak i co do treści postanowienia odsyłającego.
- 21 Z jednej strony Scotch Whisky Association zarzuca sądowi odsyłającemu złe sformułowanie pytań prejudycjalnych i proponuje w swoich uwagach pisemnych ich przeformułowanie.
- 22 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem wyłącznie do sądów krajowych, przed którymi toczy się spór i które wobec tego muszą przyjąć na siebie odpowiedzialność za wydane orzeczenie, należy ocena, w świetle konkretnych okoliczności każdej sprawy, zarówno niezbędności orzeczenia prejudycjalnego do wydania wyroku, jak i znaczenia dla sprawy pytań skierowanych do Trybunału (wyrok z dnia 4 kwietnia 2000 r., Darbo, C-465/98, EU:C:2000:184, pkt 19). W szczególności wyłącznie do sądu odsyłającego należy ustalenie i sformułowanie pytań prejudycjalnych. Stronom postępowania głównego nie przysługuje uprawnienie do dokonywania zmian treści tych pytań (wyroki: z dnia 18 lipca 2013 r., Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, pkt 29, 31 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 6 października 2015 r., T-Mobile Czech Republic i Vodafone Czech Republic, C-508/14, EU:C:2015:657, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). W konsekwencji nie można uwzględnić wniosku strony postępowania głównego o przeformułowanie zadanych pytań w sposób przez nią wskazany.
- 23 Z drugiej strony M. Klotz twierdzi, że sąd odsyłający przedstawił okoliczności faktyczne sporu w postępowaniu głównym w sposób skrótowy i niekompletny, i dostarcza mające je uzupełnić informacje.
- 24 Należy jednak przypomnieć, że w ramach procedury współpracy ustanowionej w art. 267 TFUE to nie do Trybunału, lecz do sądów krajowych należy ustalenie okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu i wyciągnięcie z nich konsekwencji dla celów wydania przez nie wyroku (wyroki: z dnia 3 września 2015 r., Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, pkt 13; z dnia 10 marca 2016 r., Safe

Interenvíos, C-235/14, EU:C:2016:154, pkt 119). Z drugiej strony Trybunał jest zobowiązany uwzględnić, zgodnie z podziałem kompetencji między sądami Unii a sądami krajowymi, kontekst faktyczny i prawny, w jaki wpisują się pytania prejudycjalne, w takiej postaci, w jakiej został on opisany w postanowieniu odsyłającym (zob. podobnie wyroki: z dnia 25 października 2001 r., Ambulanz Glöckner, C-475/99, EU:C:2001:577, pkt 10; z dnia 28 lipca 2016 r., Kratzer, C-423/15, EU:C:2016:604, pkt 27).

W przedmiocie pytania pierwszego

- 25 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że, aby wykazać, iż ma miejsce „pośrednie wykorzystanie w celach handlowych” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, sporny element powinien być wykorzystywany w formie, która jest albo identyczna z tym oznaczeniem, albo podobna do niego pod względem fonetycznym lub wizualnym, czy też wystarczy, by element ten budził w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiejkolwiek skojarzenie ze wspomnianym oznaczeniem lub związanym z nim obszarem geograficznym.
- 26 Na wypadek, gdyby orzeczono, że jakiejkolwiek skojarzenie myślowe z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub związanym z nim obszarem geograficznym wystarcza do stwierdzenia „pośredniego wykorzystania w celach handlowych” tego oznaczenia w rozumieniu art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008, sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu tego pośredniego wykorzystania należy uwzględnić kontekst spornego elementu, a w szczególności fakt, że towarzyszy mu wyjaśnienie dotyczące rzeczywistego pochodzenia wyrobu, w związku z czym informacje dostarczane przez ten kontekst pozwalają ostatecznie obalić twierdzenie, iż chodzi o pośrednie wykorzystanie w celach handlowych.
- 27 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w celu wykładni przepisu prawa Unii należy wziąć pod uwagę nie tylko jego brzmienie, lecz także kontekst, w jakim został umieszczony, oraz cele regulacji, której stanowi on część. (zob. w szczególności wyroki: z dnia 23 stycznia 2018 r., Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, pkt 40; z dnia 7 lutego 2018 r., American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, pkt 54).
- 28 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, brzmienia art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008, wynika z niego, że przepis ten chroni zarejestrowane oznaczenia geograficzne przed „bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem w celach handlowych w odniesieniu do wyrobów nieobjętych rejestracją – w zakresie, w jakim są one porównywalne z napojem spirytusowym zarejestrowanym pod danym oznaczeniem geograficznym lub w zakresie, w jakim takie stosowanie pozwala na czerpanie korzyści z renomy zarejestrowanego oznaczenia geograficznego”.
- 29 Użycie słowa „wykorzystanie” w tym przepisie wymaga z definicji, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 28 opinii, by w spornym znaku zostało użyte chronione oznaczenie geograficzne jako takie, w formie, w jakiej zostało ono zarejestrowane, lub co najmniej w formie tak bliskiej temu oznaczeniu pod względem fonetycznym lub wizualnym, że sporny znak jest z nim w sposób oczywisty nierozdzielnie związany.
- 30 W tym względzie orzeczono już, że używanie znaku towarowego zawierającego oznaczenie geograficzne lub wyrażenie odpowiadające temu oznaczeniu i jego tłumaczenie w odniesieniu do napojów spirytusowych niespełniających wymogów przewidzianych dla tego oznaczenia stanowi co do zasady bezpośrednie wykorzystanie tego oznaczenia geograficznego w celach handlowych w rozumieniu art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008 (wyroki: z dnia 14 lipca 2011 r., Bureau national interprofessionnel du Cognac, C-4/10 i C-27/10, EU:C:2011:484, pkt 55; a także z dnia 20 grudnia 2017 r., Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-393/16, EU:C:2017:991, pkt 34).

- 31 Stąd sytuacje, które mogą być objęte art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008, muszą spełniać wymóg użycia w spornym znaku zarejestrowanego oznaczenia geograficznego w sposób identyczny lub przynajmniej w wysokim stopniu podobny pod względem fonetycznym lub wizualnym.
- 32 Niemniej zgodnie z tym przepisem należy rozróżnić sytuacje, w których wykorzystanie przybiera charakter „bezpośredni” od tych, w których ma ono charakter „pośredni”. W tym względzie, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 30 opinii, w przeciwieństwie do wykorzystania „bezpośredniego”, które zakłada, iż chronione oznaczenie geograficzne będzie umieszczone bezpośrednio na danym produkcie lub jego własnym opakowaniu, wykorzystanie „pośrednie” wymaga, by to oznaczenie znajdowało się w uzupełniających materiałach marketingowych lub informacyjnych, takich jak reklama tego wyrobu lub dokumenty odnoszące się do niego.
- 33 Co się tyczy w drugiej kolejności kontekstu, w jaki wpisuje się art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008, należy stwierdzić, że zakres stosowania tego przepisu musi siłą rzeczy różnić się od zakresu stosowania norm ochrony zarejestrowanych oznaczeń geograficznych zawartych w tym art. 16 lit. b)–d). Wspomniany przepis należy w szczególności odróżnić od sytuacji objętej lit. b) tego artykułu, która mówi o „niewłaściwym wykorzystani[u], imitacji[i] lub przywołani[u]”, czyli sytuacjach, w których w spornym znaku nie używa się oznaczenia geograficznego jako takiego, lecz sugeruje się je w taki sposób, że konsument dochodzi do przekonania, iż istnieje wystarczająco bliski związek między tym znakiem a zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym.
- 34 Tym samym, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 32 opinii, art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 straciłby swoją skuteczność, gdyby lit. a) tego artykułu była interpretowana w sposób rozszerzający, jak rozważa to sąd odsyłający w pytaniu pierwszym, w tym znaczeniu, że znajdowałyby zastosowanie za każdym razem, gdy sporny znak budziłby w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie myślowe z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub związanym z nim obszarem geograficznym.
- 35 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że wykładnia, zgodnie z którą dla wykazania pośredniego wykorzystania zarejestrowanego oznaczenia geograficznego w celach handlowych wymagane jest, by sporny element był wykorzystywany w formie, która jest albo identyczna z tym oznaczeniem, albo podobna pod względem fonetycznym lub wizualnym, może lepiej gwarantować osiągnięcie wszystkich celów realizowanych przez rozporządzenie nr 110/2008, a w szczególności jego art. 16 lit. a).
- 36 W tym względzie należy przypomnieć, że system rejestracji oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych przewidziany w rozporządzeniu nr 110/2008 ma przyczyniać się – jak przypomina motyw 2 tego rozporządzenia – do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, do zapobiegania praktykom mogącym wprowadzać w błąd oraz do osiągnięcia przejrzystości rynków i uczciwej konkurencji (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 24).
- 37 Ponadto Trybunał wyjaśnił już, że ochrona przyznana oznaczeniom geograficznym przez art. 16 rozporządzenia nr 110/2008 musi podlegać interpretacji uwzględniającej cel, jakiemu służy rejestracja tych oznaczeń, a mianowicie – jak wynika z motywu 14 tego rozporządzenia – to, że mają one wskazywać na pochodzenie napojów spirytusowych z określonego terytorium, jeżeli to głównie danemu pochodzeniu geograficznemu można przypisać określoną jakość, renomę czy inne cechy tych napojów (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 38 opinii, przepisy rozporządzenia nr 110/2008, a w szczególności przepisy art. 16, mają na celu zapobieżenie nadużywaniu chronionych oznaczeń geograficznych nie tylko w interesie kupujących, ale również w interesie producentów, którzy podjęli wysiłki, by zagwarantować oczekiwaną jakość wyrobom opatrzonym zgodnie z prawem takimi oznaczeniami (zob. analogicznie wyroki: z dnia 14 września 2017 r., EUIPO/Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, C-56/16 P, EU:C:2017:693, pkt 82; a także z dnia 20 grudnia 2017 r., Comité

Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-393/16, EU:C:2017:991, pkt 38). W tych ramach lit. a) tego artykułu zakazuje konkretnie wykorzystywania przez podmioty gospodarcze w celach handlowych zarejestrowanego oznaczenia geograficznego w odniesieniu do wyrobów, które nie są objęte rejestracją, w szczególności w celu czerpania nienależnych korzyści z tego oznaczenia geograficznego.

- 39 Uwzględniając całość powyższych rozważań, na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 16 lit. a) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, iż, aby ustalić, czy ma miejsce „pośrednie wykorzystanie w celach handlowych” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, wymagane jest, by sporny element był wykorzystywany w formie, która jest albo identyczna z tym oznaczeniem, albo podobna pod względem fonetycznym lub wizualnym. Dlatego też nie wystarczy, że element ten może budzić w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie ze wspomnianym oznaczeniem lub obszarem geograficznym z nim związanym.
- 40 Zważywszy na odpowiedź udzieloną na pierwszą część pytania pierwszego nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na jego część drugą.

W przedmiocie pytania drugiego

- 41 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że dla ustalenia, iż ma miejsce „przywołanie” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, wymagane jest, aby sporny element był podobny pod względem fonetycznym lub wizualnym do tego oznaczenia, czy też wystarczy, by element ten budził w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie ze wspomnianym oznaczeniem lub związanym z nim obszarem geograficznym.
- 42 W sytuacji, gdyby orzeczono, że jakiegokolwiek skojarzenie myślowe z zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym lub związanym z nim obszarem geograficznym wystarcza do ustalenia, iż ma miejsce „przywołanie” tego oznaczenia w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że przy tym ustaleniu należy uwzględnić kontekst, w który wpisuje się sporny element, a w szczególności fakt, że towarzyszy mu wyjaśnienie dotyczące rzeczywistego pochodzenia wyrobu, w związku z czym informacje dostarczane przez ten kontekst pozwalają ostatecznie obalić twierdzenie, iż chodzi o „przywołanie”.
- 43 Aby udzielić użytecznej odpowiedzi sądowi odsyłającemu, należy przypomnieć, że art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 chroni oznaczenia geograficzne przed „przywołaniem”, „nawet jeśli wskazane jest prawdziwe pochodzenie wyrobu lub jeśli oznaczenie geograficzne zostało przetłumaczone, lub jeśli towarzyszy mu określenie takie jak »podobny«, »typu«, »w stylu«, »wyprodukowany«, »o smaku«, czy inne podobne określenie”.
- 44 Zgodnie z orzecnictwem Trybunału pojęcie „przywołania” dotyczy sytuacji, w której określenie zastosowane do oznaczenia wyrobu zawiera część chronionego oznaczenia geograficznego, tak iż gdy konsument zetknie się z nazwą danego wyrobu, w jego umyśle powstanie wyobrażenie towaru posiadającego to oznaczenie (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 45 Tym samym, aby móc stwierdzić zaistnienie „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, Trybunał uznał, że sąd krajowy powinien zweryfikować, oprócz faktu zawarcia części chronionego oznaczenia geograficznego w wyrażeniu zastosowanym do oznaczenia danego wyrobu, okoliczność, czy, gdy konsument zetknie się z nazwą tego wyrobu, w jego umyśle powstanie wyobrażenie towaru posiadającego to oznaczenie. Sąd krajowy musi zatem zasadniczo oprzeć się na przypuszczalnej reakcji konsumenta na wyrażenie zastosowane do oznaczenia rozpatrywanego wyrobu,

przy czym istotę stanowi tu okoliczność, czy konsument dostrzeże powiązanie między tym wyrażeniem a chronionym oznaczeniem geograficznym (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 22).

- 46 Z powyższego wynika, jak zaznaczył też rzecznik generalny w pkt 55 opinii, że zawarcie części chronionego oznaczenia geograficznego w spornym znaku nie jest koniecznym warunkiem zastosowania art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008. Aby ocenić, czy ma miejsce „przywołanie” w rozumieniu tego przepisu, sąd krajowy powinien więc zbadać, czy, gdy konsument zetknie się z nazwą danego wyrobu, w jego umyśle powstanie wyobrażenie towaru posiadającego chronione oznaczenie geograficzne.
- 47 W tym względzie należy wyjaśnić, że sąd krajowy w ramach tej oceny musi odnieść się do sposobu postrzegania przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 25, 28).
- 48 Ponadto Trybunał orzekł już, że stwierdzenie, iż ma miejsce przywołanie chronionego oznaczenia geograficznego, jest uzasadnione w przypadku, gdy stosowane w sprzedaży nazwy produktów o analogicznym wyglądzie wykazują podobieństwo fonetyczne i wizualne (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Jednakże, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 58 opinii, stwierdzenie fonetycznego i wizualnego podobieństwa spornej nazwy z chronionym oznaczeniem geograficznym nie jest warunkiem koniecznym dla ustalenia, czy ma miejsce „przywołanie” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008. Stanowi on tylko jedno z kryteriów, które powinien wziąć pod uwagę sąd krajowy w ramach oceny, czy w reakcji na nazwę danego wyrobu w umyśle konsumenta powstanie wyobrażenie towaru posiadającego chronione oznaczenie geograficzne. Wynika z tego, że nie jest wykluczone, iż „przywołanie” może mieć miejsce nawet przy braku takiego podobieństwa.
- 50 Obok kryteriów dotyczących zawarcia w spornej nazwie części chronionego oznaczenia geograficznego oraz fonetycznego i wizualnego podobieństwa tej nazwy z tym oznaczeniem Trybunał wskazał również, że w razie potrzeby należy brać pod uwagę kryterium „bliskości conceptualnej” między wyrażeniami w dwóch różnych językach, ponieważ taka bliskość, podobnie jak inne wyżej wymienione kryteria, może wywołać w umyśle konsumenta – gdy zetknie się on z porównywalnym wyrobem oznaczonym sporną nazwą – wyobrażenie wyrobu, którego oznaczenie geograficzne jest chronione (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Z powyższych rozważań wynika, że, dla celów określenia pojęcia „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, rozstrzygającym kryterium jest to, czy, gdy konsument zetknie się ze sporną nazwą, w jego umyśle powstanie bezpośrednio wyobrażenie towaru posiadającego chronione oznaczenie geograficzne, co powinien zweryfikować sąd krajowy, uwzględniając w danym wypadku zawarcie w kwestionowanej nazwie części chronionego oznaczenia geograficznego, fonetyczne lub wizualne podobieństwo tej nazwy z tym oznaczeniem lub też „bliskość conceptualną” między wspomnianą nazwą a wspomnianym oznaczeniem.
- 52 W postępowaniu głównym do sądu odsyłającego należeć będzie zatem zweryfikowanie, czy w umyśle przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, kiedy zetknie się on z porównywalnym wyrobem noszącym sporną nazwę, w niniejszym wypadku „Glen”, powstanie bezpośrednio wyobrażenie chronionego oznaczenia geograficznego, a mianowicie „Scotch Whisky”, biorąc pod uwagę – przy braku fonetycznego lub wizualnego podobieństwa tej nazwy z chronionym oznaczeniem geograficznym i zawarcia części tego oznaczenia we wspomnianej nazwie – bliskość conceptualną między wspomnianym oznaczeniem i tą nazwą.

- 53 Natomiast kryterium wskazane przez sąd odsyłający w ramach pytania drugiego w celu stwierdzenia „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, a mianowicie to, że sporny element danego znaku ma budzić w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiegokolwiek skojarzenie z chronionym oznaczeniem geograficznym lub związanym z nim obszarem geograficznym, nie może być przyjęte, gdyż za jego pomocą nie można wykazać wystarczająco bezpośredniego i jednoznacznego związku między tym elementem a tym oznaczeniem.
- 54 Ponadto, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 61–63 opinii, gdyby dla stwierdzenia takiego przywołania wystarczało, żeby w świadomości konsumenta obudziło się jakiegokolwiek rodzaju skojarzenie z chronionym oznaczeniem geograficznym, prowadziłoby to, po pierwsze, do tego, że art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 ingerowałby w zakres stosowania przepisów, które następują po nim w tym artykule, a mianowicie lit. c) i d), które dotyczą przypadków, w których odniesienie do chronionego oznaczenia geograficznego jest jeszcze słabsze niż jego „przywołanie”.
- 55 Po drugie, stosowanie takiego kryterium prowadziłoby do rozszerzenia w sposób nieprzewidywalny zakresu stosowania wspomnianego rozporządzenia i wywoływałoby poważne ryzyko w szczególności dla pewności prawa po stronie zainteresowanych podmiotów gospodarczych. Zgodnie bowiem z motywem 4 rozporządzenia nr 110/2008 prawodawca Unii zmierza do „zapewnienia bardziej systematycznego podejścia do prawodawstwa regulującego kwestie napojów spirytusowych”, ustalając „jasno określone kryteria”, w szczególności dla „ochrony oznaczeń geograficznych”. Tymczasem przyjęcie kryterium tak nieprecyzyjnego i szerokiego jak to rozważane przez sąd odsyłający w ramach pytania drugiego nie byłoby zgodne z tym celem.
- 56 Uwzględniając całość powyższych rozważań, na pierwszą część pytania drugiego należy odpowiedzieć, że art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, iż, aby ustalić, czy ma miejsce „przywołanie” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, sąd odsyłający powinien zbadać, czy w umyśle przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w reakcji na sporną nazwę powstanie bezpośrednio wyobrażenie towaru posiadającego chronione oznaczenie geograficzne. W ramach tej oceny sąd ten, przy braku, po pierwsze, fonetycznego lub wizualnego podobieństwa spornej nazwy z chronionym oznaczeniem geograficznym, i, po drugie, zawarcia części tego oznaczenia w tej nazwie, powinien uwzględnić w danym wypadku podobieństwo konceptualne między wspomnianą nazwą a wspomnianym oznaczeniem.
- 57 Co się tyczy drugiej części pytania drugiego, dotyczącej roli kontekstu, w który wpisuje się sporna nazwa, w ramach przeprowadzanej przez sąd krajowy oceny tego, czy ma miejsce „przywołanie” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, należy stwierdzić, że z brzmienia tego przepisu wynika, iż „przywołanie” może mieć miejsce nawet wówczas, jeżeli wskazane jest prawdziwe pochodzenie wyrobu (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Z postanowienia odsyłającego wynika, że pozwany w postępowaniu głównym M. Klotz utrzymuje, iż nazwa „Glen Buchenbach” jest grą słów złożoną z nazwy miejsca pochodzenia napoju będącego przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, a mianowicie Berglen, oraz z nazwy lokalnej rzeki, a mianowicie Buchenbach. Jednak Trybunał orzekł już, że w świetle art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 nie jest istotne, iż sporna nazwa odpowiada nazwie przedsiębiorstwa lub miejscu, gdzie wyrób jest produkowany (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 42–45).
- 59 Poza tym, jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 81 opinii, Trybunał wyjaśnił też, że okoliczność, iż sporna nazwa odwołuje się do miejsca produkcji znanego dla konsumentów z państwa członkowskiego, w którym ów wyrób jest produkowany, nie jest istotnym czynnikiem w ramach oceny pojęcia „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, zważywszy, że przepis ten chroni zarejestrowane oznaczenia geograficzne przed wszelkimi przypadkami przywołania na

całym terytorium Unii oraz że z uwagi na konieczność zapewnienia skutecznej i jednolitej ochrony tych oznaczeń odnosi się on do wszystkich konsumentów w Unii (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, pkt 27).

- 60 Uwzględniając powyższe rozważania, na drugą część pytania drugiego należy odpowiedzieć, że art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, iż do tego, aby stwierdzić, że ma miejsce „przywołanie” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, nie jest wymagane uwzględnienie kontekstu, w który wpisuje się sporny element, a w szczególności faktu, że towarzyszy mu wyjaśnienie dotyczące prawdziwego pochodzenia danego wyrobu.

W przedmiocie pytania trzeciego

- 61 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że, w celu ustalenia, iż stosowane jest „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie” zakazane przez ten przepis, należy uwzględnić kontekst, w jakim wykorzystywany jest sporny element, w szczególności, jeżeli towarzyszy mu oznaczenie dotyczące prawdziwego pochodzenia danego wyrobu.
- 62 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 zarejestrowane oznaczenie geograficzne jest chronione przed „nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd określeniem miejsca pochodzenia lub wytwarzania, właściwości lub podstawowych cech produktu w opisie, prezentacji lub etykietowaniu wyrobu, które mogłoby stworzyć fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia”.
- 63 Przede wszystkim należy stwierdzić, że, wbrew temu, co utrzymuje Komisja Europejska, nic w treści tego przepisu nie wskazuje na to, by przy ustalaniu tego, czy ma miejsce „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie miejsca pochodzenia lub wytwarzania, właściwości lub podstawowych cech produktu”, zamiarem prawodawcy Unii było uwzględnienie kontekstu, w którym wykorzystywany jest sporny element.
- 64 Jak bowiem zaznaczył rzecznik generalny w pkt 92 opinii, wyrażenie „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie [...] w opisie, prezentacji lub etykietowaniu wyrobu” stanowi wyliczenie różnych nośników, na których może się znajdować określenie przypuszczalnie nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd. Nie można na tej podstawie wyciągać wniosku, że to określenie należy badać w związku z innymi informacjami, które ewentualnie występują w opisie, prezentacji lub etykietowaniu danego wyrobu.
- 65 Następnie, jak też zaznaczył rzecznik generalny w pkt 96 opinii, należy wyjaśnić, że art. 16 rozporządzenia nr 110/2008 zawiera stopniowane wyliczenie zakazanych działań, na podstawie którego lit. c) tego artykułu należy odróżniać od poprzedzających ją lit. a) i b). O ile bowiem lit. a) tego artykułu ogranicza się do czynów polegających na wykorzystaniu chronionego oznaczenia geograficznego, zaś lit. b) do czynów polegających na niewłaściwym wykorzystaniu, imitacji lub przywołaniu, o tyle lit. c) poszerza zakres ochrony, włączając do niego każde inne „określenie”, to znaczy udzielane konsumentom informacje znajdujące się w opisie, prezentacji lub etykietowaniu danego produktu, które wprawdzie nie odwołują się do chronionego oznaczenia geograficznego, są jednak kwalifikowane jako „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd” w świetle związków między wyrobem i tym chronionym oznaczeniem.
- 66 W tym względzie należy uściślić, po pierwsze, że wyrażenie „inne podobne określenie” użyte w art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 obejmuje informacje, które mogą figurować w jakiegokolwiek formie w opisie, prezentacji lub etykietowaniu, w szczególności formie tekstu, obrazu lub pojemnika, które mogą informować o miejscu pochodzenia lub wytwarzania, właściwościach lub podstawowych cechach tego wyrobu.

- 67 Po drugie, do tego, aby uznać, że nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie „mogłoby stworzyć fałszywe wrażenie co do [...] pochodzenia” w rozumieniu tego przepisu, wystarczy, by było ono zawarte w jednym z trzech nośników wymienionych w tym przepisie, a mianowicie „w opisie, prezentacji lub etykietowaniu” danego wyrobu.
- 68 Z powyższych rozważań wynika, że art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 przewiduje szeroką ochronę zarejestrowanych oznaczeń geograficznych. Gdyby nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie było dopuszczalne ze względu na dodatkowe informacje towarzyszące temu określeniu, dotyczące w szczególności rzeczywistego pochodzenia danego produktu, przepis ten utraciłby swoją skuteczność.
- 69 W końcu, jak już stwierdzono w pkt 38 niniejszego wyroku, rozporządzenie nr 110/2008 i w szczególności jego art. 16 mają na celu ochronę zarejestrowanych oznaczeń geograficznych zarówno w interesie konsumentów, którzy nie powinni być wprowadzani w błąd przez niewłaściwe oznaczenia, jak i w interesie podmiotów gospodarczych ponoszących wyższe koszty w celu zapewnienia jakości produktów noszących legalnie chronione oznaczenia geograficzne. Podmioty te powinny być bowiem chronione przez aktami nieuczciwej konkurencji.
- 70 Jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 101 opinii, realizacja tych celów byłaby zagrożona, gdyby ochrona oznaczeń geograficznych mogła zostać ograniczona tym, że obok nieprawdziwego lub wprowadzającego w błąd określenia w rozumieniu art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 figurują informacje dodatkowe, ponieważ przyjęcie tej wykładni sprowadzałoby się do zezwolenia na posługiwanie się takim określeniem, jeżeli towarzyszyłyby mu prawdziwe informacje.
- 71 Uwzględniając całość powyższych rozważań, na pytanie trzecie należy odpowiedzieć, że art. 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, iż przy ustalaniu, czy ma miejsce „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie” zakazane przez ten przepis, nie należy uwzględniać kontekstu, w którym wykorzystywany jest sporny element.

W przedmiocie kosztów

- 72 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 16 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 należy interpretować w ten sposób, że, aby ustalić, czy ma miejsce „pośrednie wykorzystanie w celach handlowych” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, wymagane jest, by sporny element był wykorzystywany w formie, która jest albo identyczna z tym oznaczeniem, albo podobna pod względem fonetycznym lub wizualnym. Dlatego też nie wystarczy, że element ten może budzić w świadomości docelowego kręgu odbiorców jakiejkolwiek skojarzenie ze wspomnianym oznaczeniem lub obszarem geograficznym z nim związanym.

- 2) Artykuł 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że aby ustalić, czy ma miejsce „przywołanie” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, sąd odsyłający powinien zbadać, czy w umyśle przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w reakcji na sporną nazwę powstanie bezpośrednio wyobrażenie towaru posiadającego chronione oznaczenie geograficzne. W ramach tej oceny sąd ten, przy braku, po pierwsze, fonetycznego lub wizualnego podobieństwa spornej nazwy z chronionym oznaczeniem geograficznym, i, po drugie, zawarcia części tego oznaczenia w tej nazwie, powinien uwzględnić w danym wypadku podobieństwo konceptualne między wspomnianą nazwą a wspomnianym oznaczeniem.

Artykuł 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że do tego, aby stwierdzić, iż ma miejsce „przywołanie” zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, nie jest wymagane uwzględnienie kontekstu, w który wpisuje się sporny element, a w szczególności faktu, że towarzyszy mu wyjaśnienie dotyczące prawdziwego pochodzenia danego wyrobu.

- 3) Artykuł 16 lit. c) rozporządzenia nr 110/2008 należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu, czy ma miejsce „nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd określenie” zakazane przez ten przepis, nie należy uwzględniać kontekstu, w którym wykorzystywany jest sporny element.

Podpisy